

Titlu original (eng.): Love Spell

CATHERINE AIRLIE

*Formula magică
a dragostei*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

AIRLIE, CATHERINE

Formula magică a dragostei / Catherine Airlie

Traducător: Mirela Dorobanțu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-258-9

- I. Aurelian Micu (Editor)
- II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
- III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Editura și Tipografia
ALCRIS

Colecția „EL și EA“

“EL și EA”

1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieli
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atracția mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeița cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănille trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii

Capitolul 1

Rosalie bătu la ușa biroului tatălui ei, o deschise și descoperi că nu era nimeni. Dezamăgită, intră și se duse în biroul secretarei. Nici aici nu era nimeni: Jane plecase acasă.

Tânăra femeie suspină. Prima zi la noul loc de muncă o încânta și tânjea să împartă cu cineva bucuria de a fi asistent universitar, decât profesoară într-o școală de băieți.

Lăsa geanta pe podea și se așeză pe scaunul rotativ al tatălui ei. Din copilărie o amuza să se învârtă cu el. Când era studentă și venea în vacanță, intra în birou și se ducea direct la scaun. Se învârtea apoi până ametea. De cele mai multe ori, tatăl ei o lăsa să se distreze câteva minute, după care îi cerea să-l lase să-și vadă de treabă.

Astăzi, însă, Rosalie era mai circumspectă. Rămăsese nemișcată, rezistând tentației de a se învârti cu scaunul, pregătindu-se pentru o lungă așteptare. Știa că tatăl ei va întârzia ca de obicei, așa că adăuga treizeci de minute la ora la care promitea că vine.

În cele din urmă își scoase jacheta și o puse pe spătarul scaunului. Se așeză din nou și văzând coșul de gunoi gol, îl întoarse și-și sprijini pe el picioarele din care își

Respect pentru oameni și cărți
scosese pantofii.

După un timp, se plictisi și începu să caute în geantă. Găsi o tabletă de ciocolată și mușcă din ea. În același timp, scrută cu privirea hârtiile de pe birou. Găsi ceva ce părea interesant, se relaxă și începu să citească. Era atât de absorbită, încât nu-și dădu seama cum trecu jumătatea de oră pe care i-o acordase tatălui ei. Ușor nervoasă din cauza întârzierii, decise să renunțe la confortabila poziție și să se ridice. Tocmai atunci se deschise ușa.

Tânăra femeie zâmbi, pregătită să-l tachineze pe tatăl ei spunându-i că a venit la timp ca de obicei, când realizează șocată că bărbatul care rămăsese în dreptul ușii nu era cel pe care-l aștepta.

Era înalt, bine proporționat și atrăgător, dar sclipirea din ochii căprui îl făcea să pară periculos. Înaintă și se uită la ea de parcă nu-i venea să creadă. Când vorbi, avea un ton controlat, dar era evident deranjat de prezența ei.

- Poți să-mi spui ce faci aici?

- Ce ți se pare că fac? ripostă ea, iritată de întrebare.

Își luă roșind picioarele de pe coșul de gunoi și puse la loc pe birou hârtiile pe care le citise. Căută pantofii, îi încălță și se ridică.

- Eu... Îmi pare rău...

- Ești un nou membru al personalului?

- Da, astăzi este prima mea zi de lucru, pentru că a început sesiunea și...

- Știi și eu, răspunse el ca unui copil, făcând-o să se simtă și mai stânjenită. Ceea ce nu înțeleg, este cum naiba ai putut să ajungi în biroul decanului! Nu știi să citești? Scrie clar pe ușă - Șeful Catedrei de Știință și Matematică. La ce catedră ești?

- Dacă trebuie neapărat să știi, replică ea enervată, sunt lector la Studii Generale.

Tinerei femei nu-i venea să creadă când el scoase o hârtie din buzunar ca să noteze.

- Numele?

Știind că nu era nici directorul, nici adjunctul acestuia pentru că-i cunoștea pe amândoi, decise să nu dea nicio informație acestui individ arogant, doar nu făcuse ceva rău.

- Care e numele tău? Poate ar trebui să-ți explic, reluă el când ea se încăpățână să tacă. Am o poziție superioară în cadrul personalului, fiind prodecan.

Rosalie își aminti cât de elogios îl descriesese tatăl ei pe adjunctul lui: "e genial și va ajunge departe".

- Așadar, continuă bărbatul, sunt responsabil de tot ce este în acest birou atunci când lipsește decanul. Nu pot permite nimănui să pătrundă în această încăpere și să citească documente confidențiale! Așadar, spune-mi cum te numești!

- Îmi pare rău, dar refuz.

După această tiradă, nu putea să-i spună care e relația ei cu decanul. Indiferent cât de antipatic îi era, nu voia să-l facă să se simtă jenat când va afla că este fiica șefului lui.

- Foarte bine, pufni el, vârând hârtia în buzunar. Am destule informații ca să te concediez și faptul că nu vrei să-mi spui cum te numești nu face decât să înrăutățească lucrurile. Poate ai circumstanțe atenuante pentru că ești nouă aici, dar dacă va depinde de mine, mă voi asigura că va conta foarte puțin. Acum, ieși imediat!

Rosalie își luă nervoasă haina și poșeta, puse coșul de gunoi la locul lui și se îndreptă cu capul sus spre ușă. Pe hol, se întâlni cu tatăl ei.

- Rosalie, draga mea! Iartă-mă că te-am făcut să aștepti. Ai mâncat ceva cât m-ai așteptat? Vino în birou și așteaptă-mă puțin. Ah, doctore Crayford, văd că v-ați cunoscut.

Tânăra femeie rămase lângă tatăl ei, bucurându-se de uimirea și confuzia care se vedeau pe chipul prodecanului. Dar el își reveni repede și afișă un zâmbet cinic.

- Abia aștept să fiu prezentat oficial fermecătoarei tale fiice, domnule Parham.

Respect pentru oameni și cărți

Franklyn Parham zâmbi celor doi, dar aceștia nu întinseră mâinile și bărbatul îi privi mirat.

- Rosalie, el este doctor Crayford, ăăă... Adrian este numele tău, nu? Ei bine, Adrian, fii cunoscință cu fiica mea, Rosalie. Azi e prima ei zi aici. Cum te-ai descurcat, draga mea? o întrebă zâmbindu-i cu căldură după care se întoarse spre Adrian. E lector la catedra de Studii Generale. Sincer să fiu, lectorii de la această catedră sunt un rău necesar într-o facultate tehnică, dar fiica mea nu se supără că spun acest lucru deoarece știe care este părerea mea. Nu-i așa, draga mea?

- Prea bine tată, zâmbi tânăra femeie. Ești fără îndoială un genial om de știință, domnule Crayford.

- Da, domnișoară Parham, sunt om de știință - matematician ca și tatăl tău, dar tu ai adăugat "genial", nu eu.

- Chiar este, draga mea. Și-a dat de curând doctoratul, așa că nu-i lua în seamă modestia.

- Doctorul Crayford este modest? se miră tânăra femeie, fără să-și ascundă sarcasmul. N-aș fi crezut că are o asemenea calitate.

- Aha! râse tatăl ei, grăbindu-se să-și explice amuzamentul. Vezi tu, s-a născut într-o familie de oameni de știință - mama ei este tot matematician - și de ceva timp are alergie la "știință"; astea sunt cuvintele ei. Chiar dacă simte asta încă de când era copil, eu nu mi-am dat seama.

- Înțeleg, răspunse Adrian, studiind-o cu atenție.

- Mergem acasă, tată? Mi-ar prinde bine un ceai. Am senzația că am avut parte de suficiente evenimente neplăcute azi și simt nevoia să mă revigorez.

- Evenimente neplăcute? Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu ți-a plăcut prima zi aici?

- Dimpotrivă, mi-a plăcut foarte mult, dar nu m-am referit la asta, zise ea, privindu-l cu subînțeles pe Crayford.

- Ei bine, ne vedem mâine, doctore Crayford, ca să vorbim despre colaborarea pe care ți-am propus-o. El mă va ajuta să scriu cartea de matematică la care mă gândesc de mult, îi explică fiicei sale.

- Ce drăguț din partea lui, mormăi ea și Adrian îi zâmbi fals.

Ajunghând acasă, Rosalie își puse haina în dulapul de pe hol și se duse în bucătărie.

- Mama întârzie în seara asta? strigă ea.

- Nu, va ajunge la timp pentru ceai.

Mulțumită că programase corect cuptorul încât friptura să fie gata la timp, Rosalie își puse mânușile și scoase tava. Scoase apoi din frigider jeleul de fructe și o cutie cu frișcă proaspătă.

Sarah Parham o găsi pe fiica ei în bucătărie.

- Bună, draga mea, zise ea în timp ce Rosalie ducea farfuriile în sufragerie. Ai pregătit tu totul? Frumos din partea ta.

Rosalie se uită la mama ei, o femeie mignonă, cu păr arămiu înspicat cu câteva fire albe și-și spuse că era foarte atrăgătoare la cei aproape cincizeci de ani ai ei.

- Știi că pregătesc întotdeauna cina dacă nu ești acasă, zâmbi tânăra femeie îmbrățișându-o.

- Trebuie să vorbesc cu tatăl tău în legătură cu o dificilă problemă de matematică propusă de un student. Unde e? Sus?

Rosalie aprobă, încrunțându-se nemulțumită de atitudinea nepăsătoare a mamei. Întotdeauna tânjise după afecțiunea ei.

- Trebuie să mă spăl, draga mea, adăugă Sarah urcând la etaj.

Trecu destul timp de când cei doi vorbeau și râdeau, fiica lor fiind nevoită să-i strige să coboare la masă. În zadar... Oare cum ar fi fost dacă ar fi avut o mamă obișnuită care să-și arate dragostea fără rezerve?

La un moment dat, Rosalie se resemnă că va mânca singură primul fel. Părinții

Respect pentru oameni și cărți

ei încă discutau în camera lor și tânăra femeie știa că stăteau pe pat cu pixurile în mâini, absorbiți de problema pe care o menționase mama ei.

Când coborâră, cei doi se țineau de mână și fiica lor trebui să lupte din nou cu senzația că era exclusă din dragostea lor și chiar din viețile lor. "Sunt atât de fericiți împreună, încât nu au nevoie de mine", își spuse ea cu amărăciune.

Abia spre finalul cinei își aminti Sarah că pentru fiica ei fusese prima zi la Universitate.

- Îmi pare rău! Cum am putut uita? Ți place aici mai mult decât la școală?

Încântată că fusese inclusă în discuție, Rosalie începu să povestească entuziasmată.

- Îmi place mult mai mult, mamă. E atât de diferit! Studenții sunt cu adevărat interesați de ceea ce le spun și e mult mai plăcut să vorbești cu oameni maturi decât cu băieți care sunt obligați să te asculte.

- La cunoscut pe bunul meu prieten, doctorul Crayford, îi spuse Franklyn soției sale. Rosalie, ți-am spus că a luat doctoratul? Acum are mai mult timp la dispoziție și a fost de acord să colaborem la cartea pe care mi-am propus de mult să o scriu.

- Cât de drăguț din partea lui, dragule, zâmbi Sarah. Crezi că ar putea să mă ajute și pe mine cu problema aceea?

- Laș putea întreba. Este foarte amabil, adăugă el. Mă gândesc să-l invităm la cină și să stăm de vorbă despre carte și despre problemă.

- Tată, să-mi spui când vine. Va trebui să pregătesc mai multă mâncare.

- Îl voi întreba mâine, draga mea. Ah, mâine sunt la o conferință la Londra. Dar ai putea să-l întrebi tu, din moment ce ai făcut cunoștință.

Rosalie se încrunță: dacă-l invita, trebuia să fie politicoasă cu el. La naiba, oricât îi dis plăcea, era nevoită să accepte.

- Când să-i propun să vină?

- Să vedem. . . Azi e luni. . . Ce spui de miercuri, draga mea? își întrebă el soția.

- E bine, răspuse aceasta, după ce își consultă agenda. Sunt liberă. Joi am o întâlnire cu consiliul de administrație al Universității. Așadar, rămâne pe miercuri. E bine și pentru tine, Rosalie?

Tânăra femeie aprobă cu un gest și începu să se gândească la meniu. Măine, trebuia să cumpere cele necesare, să le pregătească și să le pună în cuptorul electric miercuri dimineață, pe care să-l programeze astfel încât să fie gata la timp.

- Lasă vasele, draga mea, zise Susan. Mă ocup eu de ele mai târziu.

Rosalie zâmbi: auzise asta de multe ori. Va strânge vasele și le va spăla. Nici nu se gândea să le fi lăsat așa. Părinții ei se vor închide câteva ore în birou, vor vorbi despre munca lor și vor uita complet de vase.

După ce termină, tânăra femeie urcă în camera ei, petrecând restul serii pregătind notițele pentru cursul următor.

***

A doua zi, Rosalie îl întâlnește pe doctorul Crayford pe coridor. Era evident că intenționa să ignore, dar ea își adună curajul și îl apellă. Bărbatul se opri, părând nervos.

- Domnișoară Parham...

Rosalie se încrunță auzind tonul lui rece. Oare o antipatiza atât de mult?

- Tata. . . mi-a spus să te invit la cină mâine-seară.

- Nu cred că pot să vin, răspuse el, luat prin surprindere. Mulțumesc. Nu vreau să deranjez pe mama ta.

- Cred că tata vrea să discute cu tine despre carte, iar mama îți cere ajutorul la o problemă de matematică pe care n-o poate rezolva, zâmbi ea cu cinism. Așadar, îți

Respect pentru oameni și cărți
vei plăti cina.

- Înțeleg, spuse el, privind-o încruntat.

- Nu e cazul să te uiți așa la mine, domnule Crayford. N-am otrăvit niciun musafir, chiar dacă n-a fost binevenit. Dar... niciodată să nu spui niciodată. Aș putea face o excepție pentru tine.

Fără să se mai poată abține, Adrian începu să râdă.

- Bine, domnișoară Parham. Ai câștigat. În ciuda sau datorită faptului că mi-ai dat de înțeles că nu mă vrei în casa ta, voi risca și voi accepta. Îmi place să cred că sunt atât de util pentru tatăl tău, încât n-o să încerci să scapi de mine oricât de mult m-ai antipatiza.

- Bănuiesc că sentimentul e reciproc.

După părerea lui, comentariul nu merita un răspuns, așa că se îndepărtă după ce află la ce oră să vină.

***

A doua zi după-amiază, Rosalie se duse ca de obicei în biroul tatălui ei ca să-l aștepte s-o ducă acasă. De această dată se așeză într-un colț, încercând să nu mai atingă nimic. Răsfoia o revistă pe care o luase de la biblioteca universității când se deschise ușa și intră Adrian Crayford.

- Bună. Cauți pe cineva? întrebă ea, făcându-l să tresară.

- Da, pe tine. Tatăl tău e într-o ședință și mi-a cerut să te duc acasă, răspuse el pe un ton care arăta neplăcere.

Rosalie își luă geanta, puse în ea revista și-l urmă. Coborâră împreună la parter și se îndreptară spre intrarea principală fără să schimbe o vorbă. Ajunși la mașină, el

îi deschise portiera să urce, după care se așeză la volan, pomi motorul și ieși în grabă din parcare.

- O să ne oprim la apartamentul meu, să iau niște documente pentru tatăl tău, o anunță el. Nu voi lipsi mult.

Stânjenită de tăcerea lui, Rosalie îl întrebă primul lucru care-i trecu prin minte.

- Ești căsătorit, doctore Crayford?

- Dacă aș fi căsătorit, aș trăi singur în două camere? replică el tot cu răceală.

- E posibil. Ai putea să ai o soție și o familie undeva. Te poți aștepta la așa ceva de la un bărbat de vârsta ta.

- Nu sunt atât de bătrân. Te asigur însă că dacă aș avea o soție, ar fi lângă mine. Sunt un lup singuratic și trăiesc cum îmi place.

- N-ai fost niciodată îndrăgostit? nu se putu abține tânăra femeie.

- A fost la un moment dat cineva, răspuse el făcând cu mâna un gest de lehamite, dar a preferat pe altcineva. De atunci, n-a mai fost nimeni în viața mea. Nicio femeie nu poate depăși barierele impuse de mine.

- Este un avertisment, sau o provocare? N-am putut rezista niciodată provocărilor, încercă ea să glumească.

- Nici una, nici alta; un simplu fapt. Hai să lăsăm lucrurile așa, adăugă el oprind în fața unei case cu etaj aflată pe o stradă liniștită.

- Aici locuiești? întrebă ea surprinsă. E toată casa ta?

- Nu, am închiriat etajul - două camere, bucătărie și baie comună, o lămurii el, apoi coborî și intră pe alee.

- Pot să vin și eu? întrebă ea.

El ezită câteva secunde, apoi răspuse morocănos:

- Bine... dacă vrei... Dar nu vom sta decât câteva minute. Te avertizez că e dezordine. Nu așteptam musafiri.

Adrian avusese dreptate: în camera de zi erau vrafuri de cărți, reviste și

documente. Vasele folosite la micul dejun rămăseseră nespălate pe masa din bucătărie, iar aerul era înăbușitor ca și cum ferestrele nu fuseseră deschise de câteva săptămâni.

- Te-am avertizat, zise el când văzu stupoarea de pe chipul tinerei femei.

- Nu te judec. E vorba doar despre instinctul care mă îndeamnă să fac ordine.

- Nici să nu te gândești! o avertiză el, dar de data aceasta tonul era mai blând. Îmi place să rămân așa. Nicio mână de femeie nu se va atinge de lucrurile mele. Nu pot gândi dacă totul e în ordine.

Cei doi își zâmbiră pentru prima dată, iar lui Rosalie i se strânse stomacul. Uimită de această reacție, îi întoarse spatele și se duse la măsuta încărcată de cărți. Aproape ascunsă în spatele lor, se afla o fotografie. Tânăra femeie o luă în timp ce Adrian căuta printre hârtii. După ce găsi ce-i trebuia, se îndreptă spre ușă.

- Cine e femeia din fotografie? Mama ta? Semeni cu ea, observă ea când el aprobă. Aveți aceeași privire, linie a nasului și pomeți înalți.

- După ce închei analiza trăsăturilor mele, te rog să pui fotografia la loc ca să putem pleca.

- Cum e mama ta? continuă ea.

- Așa cum vezi, răspuse el, apropiindu-se și privind poza peste umărul ei. E migronă, blândă și veselă. Altruistă și foarte maternă.

- Unde locuiește?

- Într-o casuță din Middleton-in-Teesdale, comitatul Durham. E văduvă și locuiește singură, adăugă el; apoi luă fotografia, împinse cărțile și o puse la loc. De ce te interesează? N-o vei cunoaște vreodată. Ești prea sofisticată ca să te potrivesți cu lumea ei. În plus, nu e genul tău.

- Adevărat? suspină ea îndreptându-se spre ușă.

- Ce sa întâmplat? Am spus ceva greșit?

- Cum ar putea să greșească o persoană atât de inteligentă ca tine?

El o privi ciudat și așteptă să iasă prima. Ajunseră la mașină și el vorbi din nou abia după ce pomi motorul.

- Știi, nu te-aș fi invitat în casa mea. Dacă te-a deranjat stilul meu de viață, numai tu ești de vină, pentru că ai insistat să vii.

- Nu e vorba despre asta. N-ai înțelege dacă ți-aș spune.

- Crezi? Încearcă-mă!

- Nu, mulțumesc. Nu am încredere în vapoarele care nu acostează niciodată într-un port.

- De unde atâta amărăciune la vârsta ta? În fine, oftă el când ea nu zise nimic. Nu putem continua să ne atacăm toată seara, așa că propun să încheiem un armistițiu cât timp sunt oaspetele părinților tăi. Dacă vrei, putem redeschide ostilitățile la sfârșitul vizitei.

Ea zâmbi și după un timp îl întrebă în glumă:

- M-ai reclamat la șeful catedrei în care lucrez?

- Nu. Încă mă gândesc la asta.

- Doar n-o so faci! Glumești!

- Sunt foarte serios.

- Dar de ce?

- De ce? Privește obiectiv situația: erai în biroul decanului și te purtai șocant de familiar. Dacă intra directorul?

- Dar n-am făcut nimic rău!

- Adevărat? Poziția în care stătea era o imprudență, ca să nu mai vorbim despre faptul că citeai ceva ce ai luat de pe birou și putea fi confidențial.

- Dar eram în biroul tatălui meu!

- Asta nu schimbă cu nimic situația.

- Dar am fost acolo de nenumărate ori și am făcut diverse lucruri.

- Atunci erai doar fiica lui și probabil ți-a permis să te comporți ca un copil. Acum,